برای هیچ مسلمانی جایز نیست که بیش از سه شبانه روز با برادر مسلمانش قهر باشد؛ و هرکس بیش از سه روز قهر کند و در همین حالت بمیرد، وارد دوزخ می شود.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لايَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلاثٍ، فَمَنْ هَجَرَ فَوْقَ ثَلاَثٍ فَمَاتَ دَخَلَ النَّارَ »: «برای هیچ مسلمانی جایز نیست که بیش از سه شبانه روز با برادر مسلمانش قهر باشد؛ و هرکس بیش از سه روز قهر کند و در همین حالت بمیرد، وارد دوزخ می شود».

[صحیح است] [به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

برای هیچ مسلمانی حلال نیست که بیش از سه شبانه روز با برادر مسلمانش قهر کند؛ و این در صورتی است که سبب قهر کردن وی هوای نفس و امور دنیا باشد؛ اما اگر به منظور هدفی شرعی باشد، قهر کردن با وی بیش از این مدت هم جایز است. بلکه گاهی واجب می باشد. مانند قهر کردن با اهل بدعت و گناه و فسق و فجور و ترک نمودن آنها در صورتی که از کرده ی خود توبه نکنند. در ادامه ی حدیث می آید که هرکس بیش از این مقدار با برادر مسلمانش قهر کند و بر این معصیت و نافرمانی خود مصر باشد و قبل از مردن از آن توبه نکند، چون بمیرد وارد دوزخ می شود. بدیهی است که اگر مسلمانی به دلیل گناهی که مرتکب شده، مستحق آتش دوزخ شود و الله متعال او را نبخشد، چون وارد آتش شود، حتما از آن خارج می گردد و برای همیشه در دوزخ باقی نمی ماند؛ تنها کسانی که برای همیشه در دوزخ باقی می مانند، کفارند که اهل دوزخ بوده و راهی برای خارج شدن از آن ندارند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/8882